

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **FARMAHUCUL, s.r.o.**, se sídlem Vítkovice v Krkonoších – Janova Hora, PSČ 512 38, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem v Liberci 2, U Jezu 642/2a, za účasti: **1. Ing. I. K. a 2. M. K.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. června 2012, č.j. OÚPSŘ 126/2012-rozh., t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení n e m a j í právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět sporu

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Jilemnice, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 16. 2. 2012, sp. zn. MUJI 3950/2011/ÚPSŘ, č.j. PDMUJI

2073/2012/PL/Rozh. kterým bylo k žádosti společnosti Wintersports marketing s. r. o. vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby „Stavba nového vleku v linii stávajícího vleku (BLV 1-H)“ na pozemcích p.p.č. 1863/1, 1863/10, 1863/15, 1863/16, 2078,2079,2080, 2087, 2088/1, 2088/2, 2092 a 3114 v k. ú. Vítkovice v Krkonoších, Obec Vítkovice.

II. Obsah žaloby

Žaloba obsahovala 4 žalobní námitky.

V první z nich žalobce vytkl stavebnímu úřadu jako prvoinstančnímu orgánu, že jej měl poučit o jeho právech a povinnostech ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Takového poučení se žalobci nedostalo, v důsledku čehož se s přihlédnutím k zásadě koncentrace řízení dle § 89 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), nemohl při veřejném ústním jednání zaměřit pouze na námitky, které v rámci zákonem stanoveného rozsahu mohl v řízení uplatnit. Zejména ve svých námitkách neuvedl v plném rozsahu a patřičně podrobně, jak se konkrétně daná stavba dotkla jeho práv, což žalobci vytkl žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Dále měl stavební úřad vážně pochybit, když se pro posuzování umístění dané stavby nezabýval dopadem stavby na území. Konkrétně tím, jaké dopady bude mít stavba nového vleku na související sjezdovou trať, na což žalobce v průběhu správního řízení poukazoval. Dle něho povede sjezdová trať ve své dolní části přes jeho pozemek, jiná trasa není možná. S tím ale žalobce nesouhlasí, realizací stavby tak bude zasaženo do jeho vlastnického práva.

Ve třetí žalobní námitce brojil žalobce proti tomu, že stavební úřad v rozporu s § 90 písm. e) stavebního zákona neposoudil, zda realizovanou stavbou, konkrétně umístěním horní vratné stanice vleku a horní stanice obsluhy lyžařského vleku, nezasáhne do žalobcova práva užívat svůj sousední pozemek p.č. 1863/2 k zimnímu vyběhávání chráněného plemene huculských koní, když k témuž účelu žalobce pozemek dlouhodobě užívá.

V poslední žalobní námitce vytkl žalobce správním orgánům, že se vůbec nezabývaly otázkou ochranného pásma lyžařského vleku dle zákona č. 266/1994 Sb., o drahách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o drahách“), což ex lege měly. Upozornil na to, že od 11. 6. 2006 se uvedený zákon vztahuje i na lyžařské vleky. Existence ochranného pásma vyplývá z § 8 citovaného zákona, v daném případě zasahuje toto ochranné pásmo zcela jistě až na pozemek žalobce p.č. 1863/2, možná i na pozemek p.č. 2081/5. Stavební úřad nevzal v potaz dopady ochranného pásma umísťovaného vleku na sousední pozemky jiných vlastníků. Žalobce pak ani nepoučil o možnosti vznášet v průběhu správního řízení námitky týkající se této problematiky.

Protože uvedená pochybení odvolací orgán neodstranil, je dle žalobce nezákonné jak rozhodnutí stavebního úřadu, tak rozhodnutí napadené žalobou. Navrhl proto, aby je z toho důvodu krajský soud rušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný s žalobními námitkami nesouhlasil. Tvzení žalobce obsažené v první z nich nemá dle jeho názoru oporu v listinách založených ve spise, konkrétně v písemnosti ze dne 3.11.2011, sp. zn. MUJI 3950/2011/ÚPSŘ, č.j. PDMUJI 16425/2011/PI/Ozná, kterou bylo oznámeno zahájení územního řízení a pozvání k veřejnému ústnímu jednání k předmětné stavbě. Na první straně této písemnosti bylo uvedeno poučení o možnosti vznesení námitek účastníků řízení a připomínek veřejnosti a to nejpozději při veřejném ústním jednání s tím, že jinak k nim nebude přihlédnuto. Pokud jde o možnost vznesení námitek účastníky řízení, pak oznámení rovněž obsahuje poučení pro účastníky řízení, co musí v souvislosti se vznesenými námitky uvést. Tato skutečnost pak znamená, že stavební úřad v rámci tohoto oznámení naplnil poučovací povinnost správního orgánu ve vztahu k účastníkům řízení, která mu vyplývá ze základní zásady uvedené v § 4 odst. 1, a tedy zajistil, že účastníkům řízení, včetně žalobce bylo poskytnuto přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani skutečnost, že oznámení bylo kromě stavebníka, obce a dotčených orgánů, ostatním účastníkům oznámeno veřejnou vyhláškou, neboť takový způsob oznámení striktně stanovuje stavební zákon ve svém § 87 odst. 1, kdy dle tohoto ustanovení platí, že tam kde je pro dané území vydán územní plán, v němž se předmětná stavba umísťuje, a to je právě posuzovaný případ, pak se ostatním účastníkům řízení, mezi které se řadí též žalobce, oznamuje veřejnou vyhláškou.

Ke druhé z žalobních námitek žalovaný uvedl, že předmětnou stavbou v území nedochází k novému využití území oproti stávajícímu využití. V daném území byl z hlediska historie vždy lyžařský vlek, který sloužil k přepravě lyžařů, včetně sjezdové tratě, který byl řádně povolen a zkolaudován, včetně vymezené sjezdové tratě. Pokud jde o předmětnou stavbu, pak tato je prováděna v rámci výměny stávajícího vleku za nový v jeho linii vyjma úseku v horní části (od sloupu č. 6, 7 a 8 a horní stanice), kde dochází k odklonu od původní přímé linie původního vleku, kdy tomuto odklonění odpovídá vymezená část sjezdové trati nutná k napojení na stávající sjezdovou trať, která se nemění, a její vyznačení v dokumentaci má pouze informativní charakter o již existujícím stavu v území. Z toho pak vyplývá, že tato část stávající sjezdové tratě nemohla a ani nebyla předmětem žádosti a proto nemohla být ani předmětem rozhodování v územním řízení. Dále uvedl, že pokud se týká pozemků, na kterých je předmětná stavba umísťována, včetně pozemků, na kterých je nově vymezena část sjezdové tratě, nejsou ve vlastnictví žalobce, ale ve vlastnictví stavebníka a dalších vlastníků, jejichž souhlasy byly ve smyslu § 86 odst. 3 stavebního zákona v řízení předloženy, jsou součástí spisu a žadatel tak v souladu se zákonem prokázal právo umístit na nich předmětnou stavbu.

Pokud se týká námítka žalobce ohledně hluku z provozu předmětné stavby na pozemek 1863/2, žalovaný konstatoval, že z hlediska umísťované stavby, včetně jejího odklonění v horní části, nedochází ke změně užívání pozemků v sousedství žalobce, které i nadále budou sloužit ke stejné funkci, tj. provozu vleku a s tím spojeným aktivitám. Tato skutečnost pak znamená, že z hlediska vyhodnocení provozu předmětné stavby na okolní pozemky, včetně pozemků ve vlastnictví odvolatele, kdy nedochází k navýšení přepravní kapacity oproti původnímu vleku, se nemůže jednat o zatížení, které by bylo v příkrém rozporu se stávajícím stavem.

Navíc podmínkou č. 8 územního rozhodnutí bylo uloženo, aby součástí projektové dokumentace ke stavebnímu povolení byla akustická situace provozu předmětné stavby, jejímž předmětem by bylo posouzení dopadu předmětné stavby na nejbližší okolí, tedy i možného dopadu na pozemky ve vlastnictví žalobce. Stanovením této podmínky je tedy zajištěno, že zkoumání hluku z předmětné stavby bude řešeno v dalším stupni projektovou dokumentací ke stavebnímu řízení, ve kterém bude mít žalobce postavení účastníka řízení a kde bude moci prostřednictvím uplatnění svých procesních práv se k předmětné akustické situaci z hlediska ochrany vlastnických práv vyjádřit a stavební úřad bude mít za povinnost se s námitkami žalobce vypořádat.

K poslednímu žalobnímu bodu žalovaný s odkazem na § 1 zákona o drahách konstatoval, že citovaný zákon se nevztahuje na lyžařské vleky, a proto tento zákon na předmětnou stavbu nelze z hlediska jejího povolení uplatnit, tj. včetně povinnosti vymezovat ochranné pásmo k předmětné stavbě (viz § 8 citovaného zákona). Pouze v § 47 odst. 1 citovaného zákona je zmíněn pojem lyžařského vleku, ale to v souvislosti s jeho provozováním, kdy je zde uložena povinnost, aby před uvedením lyžařského vleku do provozu byla schválena jeho způsobilost k provozu drážním úřadem. Tato podmínka je však vztažena k již samotnému užívání stavby a nikoliv k jejímu umístění, kdy rovněž na vysvětlenou je nutné uvést, že jde vysloveně o řešení technické otázky vlastního lyžařského vleku, resp. technického zařízení, kdy průkaz technické způsobilosti musí být vydán před uvedením lyžařského vleku do provozu. Zopakoval proto, že citovaný zákon z hlediska povolení procesu na předmětnou stavbu lyžařského vleku nedopadá, a proto je nutné tvrzení žalobce o opaku odmítnout.

Závěrem žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Osoby zúčastněné na řízení ve věci písemné vyjádření nepodaly.

IV.

Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili žalobce i žalovaný souhlas postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s., o čemž byli ve výzvě předsedy senátu řádně poučeni.

Krajský soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 28. 11. 2013, č.j. 30A 74/2012-40, kterým napadené rozhodnutí žalovaného z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dal totiž za pravdu poslední ze žalobních námitek. V souvislosti s tím vyjádřil názor, že ustanovení § 8 odst. 1 zákona o drahách dopadá také na stavby lyžařských vleků, přičemž v dané věci se správní orgány obou stupňů souladem záměru žadatele o umístění lyžařského vleku se zákonem o drahách vůbec nezabývaly.

Ke kasační stížnosti žalovaného však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10. 7. 2014, č.j. 3 As 131/2013-36 (dostupný na www.nssoud.cz), shora citovaný rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. K podstatě daného sporu pak uvedl následující:

„S ohledem na argumentaci účastníků musel Nejvyšší správní soud nejprve vyřešit otázku, zda lze lyžařské vleky podřadit pod lanové dráhy ve smyslu zákona o drahách. Zákon v ustanovení § 1 uvádí rozlišení drah železničních, tramvajových, trolejbusových a lanových. Dráhou se rozumí cesta určená k pohybu drážních vozidel včetně pevných zařízení potřebných pro zajištění bezpečnosti a plynulosti drážní dopravy (§ 2 odst. 1 předmětného zákona). Naproti tomu lyžařské vleky zmiňuje zákon o drahách v hlavě třetí části páte v ustanovení § 47 odst. 1, kde jsou definována určená technická zařízení: *„Technická zařízení tlaková, plynová, elektrická, zdvihací, dopravní, pro ochranu před účinky atmosférické a statické elektřiny a pro ochranu před negativními účinky zpětných trakčních proudů, která slouží k zabezpečení provozování dráhy nebo drážní dopravy nebo lyžařských vleků, jsou určenými technickými zařízeními, která podléhají doзору podle tohoto zákona.“* Dle tohoto ustanovení je tedy zařízení sloužící k provozování lyžařského vleku určeným technickým zařízením. Jazykovým výkladem definice je možné odhalit, že zákonodárce mezi lyžařskými vleky a dráhami rozlišuje. Vyplývá to z užití spojky „nebo“ v té části definice, kde jsou vyjmenovány provozy, pro něž technická zařízení slouží. V daném případě se totiž jedná o tři různé, i když libovolně zaměnitelné eventuality. V případě, kdy by byl lyžařský vlek pouze speciálním druhem lanové dráhy, zcela nepochybně by jej nebylo nutné mezi uvedenými provozy samostatně uvádět. Z jazykového výkladu lze tedy dovodit, že je lyžařský vlek jakýmsi speciálním zařízením, které nespadá pod dráhy, ale uplatní se na něj režim určených technických zařízení. Rozdílný režim lyžařských vleků a lanových drah podporuje i výklad teleologický, vycházející ze smyslu zákona. Vodítkem k pochopení záměru zákonodárce je v daném případě důvodová zpráva k zákonu č. 191/2006 Sb. Jednoznačné odlišení lyžařských vleků a lanových drah vyplývá hned z první věty obecné části důvodové zprávy: *„Lyžařské vleky jsou vedle lanových drah součástí dopravní infrastruktury, která slouží v oblasti cestovního ruchu jako prostředek pro využití volného času obyvatel.“* K povaze lyžařských vleků je dále v obecné části uvedeno, že *„[p]ředložený návrh směřuje především k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu lyžařských vleků z hlediska technického zařízení, přepravovaných osob a obsluhujícího personálu. K dosažení tohoto cíle je navrhováno zařazení lyžařských vleků mezi určená technická zařízení podle zákona č. 266/1994 Sb., o drahách.“* (text důvodové zprávy dostupný prostřednictvím digitálního repozitáře na adrese www.psp.cz). Zařazení lyžařských vleků pod určená technická zařízení nakonec vyplývá i z vyhlášky Ministerstva dopravy č. 100/1995 Sb., kterou se stanoví podmínky pro provoz, konstrukci a výrobu určených technických zařízení a jejich konkretizace (Řád určených technických zařízení). Dle § 1 odst. 6 písm. e) uvedené vyhlášky jsou totiž lyžařské vleky dopravním technickým zařízením. Na tomto místě je vhodné připomenout princip jednoty a bezrozpornosti právního řádu, dle něhož je nutné výklad zákona založit na vnímání jednotlivých právních pojmů napříč celým systémem práva. Přihlédnout je proto nezbytné i k tomu, kam jsou lyžařské vleky zařazeny vyhláškou Ministerstva dopravy.

Uvedený závěr nezpochybňuje (ve skutečnosti naopak podporuje) ani společné zařazení lyžařských vleků a lanových drah ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2000/9/ES ze dne

20. 3. 2000, o lanových drahách pro dopravu osob. Definice užitá v této směrnici jsou důležité pro její účel, v daném kontextu směřující ke sjednocení technických podmínek lyžařských vleků a lanových drah z hlediska bezpečnosti jejich provozu. Uvedená směrnice rovněž lanové dráhy a lyžařské vleky odlišuje, ovšem to nebyl její účel. Proto se soustřeďuje na zdůraznění společných požadavků pro oba typy zařízení, což z nich ovšem stejný druh zařízení nevytváří. Podstata věci je zřetelně patrná z nařízení vlády č. 70/2002 Sb., o technických požadavcích na zařízení pro dopravu osob, které představuje také implementační normu uvedené směrnice. Rozsah úpravy, reflektující smysl směrnice, vyjadřuje § 1 uvedeného nařízení vlády slovy: „*Tímto nařízením se v souladu s právem Evropských společenství 1) [směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/9/ES ze dne 20. 3. 2000, o lanových drahách pro dopravu osob, pozn. NSS] a s mezinárodní smlouvou, kterou je Česká republika vázána 2) a která byla vyhlášena ve Sbírce zákonů nebo ve Sbírce mezinárodních smluv, stanoví technické požadavky na některá zařízení pro dopravu osob.*“ Smyslem evropské i národní úpravy je v daném kontextu unifikace podmínek bezpečného provozu technických zařízení určitých součástí „*dopravní infrastruktury*“, nikoli jejich unifikace v obecném smyslu.

Z výše uvedeného výkladu je zřejmé, že lyžařský vlek není lanovou dráhou, ale spadá do kategorie určených technických zařízení dle § 47 zákona o drahách. Zbývá proto vyřešit otázku, zda se i na určená technická zařízení vztahuje ustanovení § 8 zákona o drahách, v němž jsou zakotvena ochranná pásma dráhy.

Z hlediska systematiky zákona o drahách je ochranné pásmo dráhy specifikováno v části druhé zákona, která se obecně vztahuje pouze na dráhy. Již z této skutečnosti je zřejmé, že § 8 zákona se na lyžařské vleky nevztahuje, neboť ty jsou regulovány v části páté hlavy třetí zákona. Především je to však patrné ze samotného znění § 8 zákona o drahách, v němž se explicitně uvádí, jak vypadají ochranná pásma pro dráhy celostátní, regionální, celostátní vybudované pro rychlost větší než 160 km/h, vlečky, speciální dráhy, lanové dráhy a dráhy tramvajové a trolejbusové. V uvedeném výčtu nejsou určena technická zařízení, popřípadě lyžařské vleky vůbec uvedeny. Stejně přesvědčivý je i výklad logický. Jak bylo uvedeno, lyžařské vleky spadají pod dopravní technická zařízení. Nahlédnutím do vyhlášky č. 100/1995 Sb. lze zjistit, že do stejné kategorie spadají například pohyblivé schody, pohyblivé chodníky, elektrické, pneumatické a hydraulické výtahy a další. Bylo by absurdní, aby se na taková zařízení vztahovala ochranná pásma stejně, jako na daleko složitější drážní provozy. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že na lyžařské vleky ustanovení § 8 zákona o drahách nedopadá. Primárním důvodem, proč jsou zákonem o drahách regulovány i lyžařské vleky je zajištění bezpečnosti a plynulosti jejich provozu, což v praxi spočívá v dohledu, který nad lyžařskými vleky provádí drážní úřad. Ten kontroluje a schvaluje, zda jsou lyžařské vleky způsobilé k provozu a rovněž kontroluje, zda má obsluha takových vleků dostatečnou kvalifikaci (blíže k tomu ve vyhlášce č. 100/1995 Sb.). Nic víc není možné z citované právní úpravy dovozovat.

Nad rámec nutného zdůvodnění lze poznamenat, že je samozřejmě možné, aby některé zařízení pro dopravu lyžařů technickou povahou spadalo pod lanové (či jiné) dráhy. V takovém případě by na něj dopadaly i veškeré podmínky, které zákon pro dráhy specifikuje. V nyní posuzované věci však žalobkyně nic takového netvrdila, a nevyplývá to ani z projektové dokumentace k zamýšlené stavbě. Předmětná stavba není žádná lanovka,

naopak je přestavbou stávajícího vleku se shodnou přepravní kapacitou. Z hlediska technického se jedná o zařízení, které za pomoci tažného lana a jednomístných bubínkových unášeců táhne lyžaře ve stopě vleku do svahu, což plně odpovídá charakteristice velmi jednoduchého lyžařského vleku.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud pochybil, když na zamýšlený lyžařský vlek aplikoval podmínku ochranných pásem, která se vztahuje pouze na dráhy a nikoli na určená technická zařízení, kam lyžařské vleky spadají. Kasační stížnost je proto důvodná ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť krajský soud chybně vyhodnotil dopad zákona o drahách na zamýšlenou stavbu.“

Krajský soud zvolil tak obsáhlou citaci z rozsudku Nejvyššího správního soudu právě proto, neboť se v ní Nejvyšší správní soud velmi podrobně zaobíral odůvodněním, proč je poslední ze žalobních námitek vztahující se k problematice existence ochranného pásma u umísťované stavby dle § 8 odst. 1 zákona o drahách, nedůvodná. Protože tak učinil vyčerpávajícím způsobem, krajský soud na tyto jeho závěry plně odkazuje. Současně připomíná, že je jimi vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Pokud jde o první tři žalobní námitky, pak již ve svém původním rozsudku ve věci krajský soud konstatoval, že jim nemůže přisvědčit. Naopak se musel přiklonit k závěrům žalovaného, které prezentoval ve svém vyjádření k těmto námitkám. Pro úplnost tedy tyto své závěry znovu zopakuje.

Pokud jde o splnění poučovací povinnosti, správní orgány ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu, podle něhož správní orgán poskytne v souvislosti se svým úkolem dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné, dostaly. Je to patrné zejména z oznámení o zahájení územního řízení o umístění stavby a současného pozvání k veřejnému ústnímu jednání ze dne 3.11. 2011, sp. zn. MUJI 3950/2011/ÚPSŘ, č.j. PDMUJI 16425/2011/PI/Ozná. V něm správní orgán poučil účastníky správního řízení standardním způsobem o tom, že mají možnost vznášet námitky a to nejpozději při veřejném ústním jednání s tím, že jinak k nim nebude přihlédnuto. Účastníci řízení byli rovněž poučeni o tom, co musí v souvislosti se vznesenými námitkami uvést. Takové poučení považuje krajský soud za dostačující, nenarušující excesivním způsobem shora citovanou zásadu činnosti správních orgánů.

Pro zamítnutí druhé žalobní námitky, v níž žalobce brojil proti tomu, že správní orgány nezhodnotily, jaké dopady bude mít stavba nového vleku na související sjezdovou trať, která ve své dolní části vede přes jeho pozemek, je relevantní skutečnost, že tato sjezdová trať nebyla předmětem žádosti stavebníka. Je to logické, protože umístěným dotčené stavby vleku nedochází k novému využití území oproti současnému stavu, jak podrobně popsal žalovaný ve vyjádření k žalobě. Rovněž z projektové dokumentace je zřejmé, že pokud jde o pozemek žalobce p. č. 2081/5 v k. ú. Vítkovice v Krkonoších, tak ten slouží v zimních měsících jako sjezdovka i v současnosti a v jeho využití nedochází vydáním napadeného rozhodnutí k žádné právní ani faktické změně. Pokud sjezdová trať nebyla (a ze shora uvedeného plyne, že ani nemohla) být předmětem žádosti stavebníka, pak nemohla být ani předmětem rozhodovací činnosti orgánů územního řízení.

Správní orgány se dle krajského soudu vypořádaly dostatečným způsobem i s žalobcovou námitkou nadměrného hluku zasahujícího jeho pozemek p. č. 1863/2 v k. ú. Vítkovice v Krkonoších jako důsledek povolení umístované stavby. Podstatná není ani tak skutečnost, že umístěním stavby nemůže dojít k příkrému rozporu se současným stavem, jak uvedl žalovaný (to ještě o možné existenci negativních hlukových vlivů na žalobcův sousední pozemek nic nevypovídá), ale skutečnost, že správní orgány plně respektovaly názor dotčeného orgánu státní správy v oblasti ochrany veřejného zdraví (tedy i v oblasti dodržování hygienických, včetně hlukových, norem) - Krajské hygienické stanice, jak jej vyjádřila ve svém závazném stanovisku ze dne 13. 6. 2011. Tento závěr našel plnou odezvu v podmínce č. 8 písm. a) územního rozhodnutí o umístění stavby, v níž správní orgán uložil, aby součástí projektové dokumentace ke stavebnímu povolení bylo vyhodnocení akustické situace provozu předmětné stavby, jehož předmětem by bylo posouzení jejího dopadu na nejbližší chráněné prostory dle § 30 zákona č. 258/2000 Sb. Krajský soud dává za pravdu žalovanému v tom, že stanovení této podmínky zaručuje, že otázka zkoumání hluku z předmětné stavby a jeho případného negativního vlivu na sousední pozemky bude předmětem stavebního řízení, tedy že se nejedná o věc uzavřenou, k níž se již žalobce nebude moci vyjádřit.

Krajskému soudu proto nezbylo, než žalobu zamítnout, protože nepřisvědčil žádné ze žalobních námitek a neshledal tak žalobu důvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VII. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady v souvislosti se soudním řízením vznikly.

Náklady řízení nemohly být přiznány ani osobám zúčastněným na řízení. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace však v dané věci nenastala, ostatně osoby zúčastněné na řízení náklady řízení ani nepožadovaly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 4. prosince 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu